

Titel: De Norskes Sorg og Klage over Den bedrøvelige og dyre Tid, Som hæskede i Kongeriget Norge Ao. 1772 og 1773. Da Sæden, som stod saa dejlig og overflødig, blev af Natte-Kulde fordærvet, saa at paa mange Gaarder neppe en Tønde godt Korn er indhøstet. Fremstillet udi I en nye Viise under den Melodie: Jeg raaber fast, o HErre, etc.

Citation: "De Norskes Sorg og Klage over Den bedrøvelige og dyre Tid, Som hæskede i Kongeriget Norge Ao. 1772 og 1773. Da Sæden, som stod saa dejlig og overflødig, blev af Natte-Kulde fordærvet, saa at paa mange Gaarder neppe en Tønde godt Korn er indhøstet. Fremstillet udi I en nye Viise under den Melodie: Jeg raaber fast, o HErre, etc.", i *Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 22, ?, 1773, s. 1*. Onlineudgave fra Trykkefrihedens Skrifter: https://tekster.kb.dk/text/tfs-texts-2_022-shoot-workid2_022_018.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 22

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

De Norskes Sorg og Klage

over

Den bedrøvelige og dyre Tid,

Som hærskede

I Kongeriget Norge

Ao. 1772 og 1773.

I en nye Viise under den Melodie: Jeg raaber fast, o Herre, etc.

Trykt Aar 1773.

Da Sæden, som stod saa dejlig

og overflødig, blev af Natte-Kulde fordærvet, saa at paa mange Gaarder neppe en Tønde godt Korn er indheftet. Fremstillet udi I en nye Viise under den Melodie: Jeg raaber fast, o Herre, etc. Trykt Aar 1773.

2

1. O Herre GUD! hvad Tider Er det vi lever i;

Med Sorg og Trang vi strider, Og ingen Dag er frie.

Just naar enhver formoder En god og frugtbar Hest, Fordobles Sørge-Noder,

Og stor blir vores Brøst.

2. Augusti-Maanet tegnet

Til et velsignet Aar,

Men vores Haab det blegnet,

Og et Uaar vi faar:

En Natte-Kulde kommer,

Som gjør vort Haab til Vand, O! store Overdommer!

Du eene hielp kand!

3. Til Strage blev Jordens Grøde,

Der nys sig tegne lod,

At blive Folkets Føde,

Og til Udsæd saa god.

Nu intet deraf bliver,

Folk der ey nyde kand;

Man nu til Qvæg det giver,

Som derved Føde fand.

4. Ja, Kornet fryser, visner,

Vi ingen Føde fandt,

et i vort Hierte isner,

At Sæden saa forsvandt,

3

Ey Kiærne deri findes,

Som Føde give kand,

Og ey vil sammenbindes Med Furru-Meel iblandt.

5. Til Fields har Folket ædet

Saa længe Furru-Brød,

De længe nok har vædet

Sin Kind for Hungers Nød De ventet Høsten skulde Aftørre deres Graad,

Men see! uventet Kulde Fordobler Sørge-Laad.

6. Hvor skal vi os henvende

I et udtæret Land?

Hvo vil os Hielp tilsende,

Da saa kun hielpes kand? En Rekke-Rad her findes Af mange Trængende,

At man kan neppe mindes Saa stor Fortegnelse.

7. Spørg Øster og spørg Vester,

Spørg Sønder og spørg Nord, Spørg Fogder og spørg Præster:

Er Norges Trang ey stor?

Jeg troer, de nok skal svare:

Her er en slet Tilstand,

Og skal det længe vare,

Da faa kun hielpes kand.

4

8. Her hele Sogn er øde,

Som før var i stor Flor,

Nu mange mangler Føde,

Hvor Forraad var i Fior: Udsæden er fordærvet,

Og Hesten blev heel slæt,

Af hvad man surt erhværvet,

Man ey kan blive mæt.

9. Stor Nød og Jammer høres

Nu baade hist og her,

Saa Hiertet i os røres Bed slige Hændelser.

Fra Hedemarken siges,

En Huusmands-Kone der Har dræbt fiir' Børn tillige,

Hvortil hun Moder er (*).

10. Hun længe har omstrippet

For en Mundbid at faae;

Men det for hende glippet,

Maae hiem tomhændet gaae. Hun hos sin Naboe-Kone

Sidst bad om en Klib Meel, Som haarde Ord lod tone:

Hun har sit nødig selv. 11. Da Manden dette hører,

Han saa paa Lungen faaer:

(*) Dette er skeet paa et Stæd, kaldes Winger, som grændier til Hedemarken, ved St. Hansdags Tiid 1772.

5

Det Ney hans Hierte rører,

Og intet Got ham spaaer: Hvad skeer! De monne sende Lidt Mad til Qvinden hen, Men finder dog ey hende,

Fiir' Børn laae død' igien.

12. Omsider fandt man hende,

Da Hun bekiende maa,

Hun selv mon Livet ende Daa sine fire Smaaer;

Thi da hun finder sine.

Nu hun kom hiem igien, Omspendt af Hungers Pine,

I Graad Hun smeltet hen.

13. Hun sig og sine skuer,

At døe af Hungers Nød,

Og for slig Ende gruer;

Men hvo var det som bød:

En Moder Morder være Og myrde fire Smaaer? De trende mindste ere

Dem som først lide maae.

14. Men see! den fierde Pode

Saa ynksom for sig bad:

Spar dog mit Liv, o Moder!

Jeg skal ey beed' om Mad. Med Mandens Øre giver

Hun Sønnen syv Gang Stød, Hvor saare Han sig giver,

Han dog ey Livet nød.

6

15. Tænk, naar en Moder myrder Dem Hun til Livet bar,

Da meer end tunge Byrder Hende omringet har.

Hun faaer vel derfor lide,

Man tviler ikke paa,

Dog kan vi deraf vide,

Hvad Kaar her være maae. 16. Man ogsaa andet mere Vel kunde nævne her,

Som Overflod vil være,

Da alle bekiendt er: Bredkurven høit ophænger Og saa den kun kan naae, Saa mange høilig trænger,

Og ej kan Brødet faae.

17. Folk ifra Landet flytter

For Brødets Fattelse, Forlader sine Hytter,

Laer ind til Stæderne;

Der haaber de at finde

En Mundbid i sin Trang, For sine Brødet vinde

I Hungers store Tvang.

18. I føde-rigest Egne

Omkring ved Guldbrandsdal, Maa nu saa mange blegne.

Og lide Hungers Qval;

7

Den Nød som Norge trykker Er u-udsigelig, Og mange slags Ulykker Vil deraf reise sig.

19. Dog har Monarkens Maade Søgt Middel derimod; Han søger Normænds Baade, Og er mod dem saa god: Han Premier udsætter For dem, som kommer her Med Havre, Byg, og lætter Nu Landets Trang i sær.

20. Kartofler ogsaa hører I Premiernes Lav, For dem, som hid henfører En Qvantitet deraf. De tienlig er til Føde, Som og til Meel og Brød; De kan paa Kornet bøde, Og lindre Hungers Nød.

21. O Patrioter! stræber, Befordrer Kongens Agt, At Nød en Nordmænd dræber, Og blive ødelagt! Det er Dan-Kongens Billie Med sine Premier, Han Landets Trang vil stille, Som haver Norge kiær.

22. Gid hver som Evne haver Vil følge Kongens Spor, Og det saaledes laver, Hans Hensigt Fremgang faaer. Prints Fridrik ogsaa stræber, At søge Norges Vel, Den Falske selv sig dræber, Som søger dets Uskiæl.

23. Betienterne Han lover, At see paa Fingrene, Saa ingen sig nu vover, At e-

8

gennyttig tee. Han har de Norske kiære, Og Han en Præses vil I deres Sælskab (*) være. Vi har Tillid dertil:

24. Han Norge har i Minde, Og det forglemmer ey. Vi Trøst i Smerter finde Ved Lette Contrafey. For Kongen, Landets Fader, Prints Fridriks Kiærlighed, Dog aldrig aflader, At nævne vor Fortræd. - -

25. Vi Kongens Gunst kan haabe, I vores Trang og Qval; Lad os kun Gud anraabe, Han den forlindre skal! - - O GUD! formild vor Plage! Send Redning i vor Nød, Da Mængden nu maae klage: At de har intet Brød. - -

26. Vi trøster os i Møye, At Kongen har og kiær, Han tørrer Graad af Øye, Og Omsorg for os bær. Han Mynten os igiengiver, Og tar os i Forsvar, Han vores Fader bliver, Som Han og været har.

20. Det kan vort Haab oplive I vores Sorg og Brøst, Naar vi derhos tillige I Gudsord søger Trøst. Det bædre Tider bliver, Naar Nøden synes størst. Vi

os til GUD hengiver, Saa kommer Hielpen vist.

(*) Det Kongel. Norske Videnskabers.